

Jeg er meget tilfreds med, at der har været forståelse for, at disse elementer indgik. Det betyder faktisk, når jeg ser på nogle af de medlemmer, som tidligere er gået ud af Socialdemokratiets folketingsgruppe, at så skal man ikke stå med hatten i hånden og bede om at få nogle måneder ekstra fra Præsidiet. Jeg mener, at 2 års vederlag, når man skal tilbage på arbejdsmarkedet, til omskoling, til uddannelse og dermed også tilbage til et job, er det vigtigt at man har sikret, så man også har de økonomiske muligheder derfor.

Det synes jeg i hvert fald er en håndsækning eller en forståelse fra de øvrige partier som medforslagsstillere, som jeg synes er aldeles tilfredsstillende. Vi kunne være gået længere, det erkender jeg, men det er klart, at skulle det nu vare op til 36 måneder, kan man så søge det sidste, men det, der er det afgørende, er, at vi i hvert fald har fået klaret den ting af

Alt i alt er det jo givet, at det her for nogle af medlemmerne i Folketinget betyder en forøgelse af de indtægter, de får. Men for andre er det altså noget, der er gået i balance. Det tror jeg godt jeg kan sige.

Når man har den debat, så må man selvfølgelig se på, hvordan det ser ud for det enkelte medlem, og hvordan vi får lavet den helhed, der skal til, og det har vi så været medvirkende til i Socialdemokratiet. Vi har drøftet meget de forskellige elementer. Der var nok også elementer, som vi måske gerne så lidt anderledes, men det er nu engang sådan, at når man skal forhandle de her ting, så skal man også finde et fælles udgangspunkt i den sidste ende. Det har vi gjort, og derfor kan jeg sige, at vi fra Socialdemokratiets side kan støtte de fire lovforslag.

Lad mig lige sige en enkelt ting angående statsrevisorerne, som jo også er kommet ind i billedet, fordi vi ser på den sag: Også dér har vi set på en opjustering af vederlaget, men dér har vi også bedt statsrevisorerne tilkendegive, hvad de mener. Det tager vi selvfølgelig op, når vi får et svar fra statsrevisorerne om, hvordan de ser på det.

Med hensyn til europaparlamentarikernes vederlag, ja, så er det jo en konsekvensændring af det, vi gør her.

Det, som i den sidste ende står tilbage, er for mig at se – det kan vi lige så godt tale åbent om – at der er nogle partier, der er med, og der nogle partier, der er imod, men der er nok ikke nogen partier, som vil nægte at modtage det forhøjede vederlag.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Lige til den allersidste bemærkning vil jeg sige, at det ville jo også være civil ulydighed. Det må man ganske enkelt ikke. Det fremgår af loven, at man skal modtage det, så der ville ikke være andet end civilulydighedens vej til at komme i den situation, at man ikke modtog pengene.

Jeg kunne høre på den socialdemokratiske ordfører, at forsvaret for de mægtige stigninger i indkomsterne, der reelt ligger i det her, skulle være, at hvis man så på det ud fra en livstidsbetragtning, så ville det nok blive nogenlunde det samme, når man snakkede om ministrene f.eks., altså at når man tager den i øvrigt fuldstændig urimelige ungdomspension fra dem og erstatter den med en alderspension, ja, så er det rimeligt, at man så forhøjer vederlaget ganske betragteligt. Men sådan en livstidsbetragtning, er den forsvarlig? Er det på livstid, vi er her? Er det for at være her i al evighed, vi er her, og er livstidsbetragtningen i den forbindelse forsvarlig?

Men det, der egentlig kaldte mig herop, var sådan et enkelt element i det, og det er spørgsmålet om det, som man kunne kalde indkomstgarantien, som ligger i hele efterbetalingen, når man er holdt op herinde. Hvad er den logiske argumentation for, at det ikke skulle gælde fra den første dag? Argumentationen, når man erstatter efterbetaling med en indkomstgaranti, den er klar, den er forståelig. Jeg opfatter det oven i købet sådan, at det måske er Enhedslistens bidrag til hele den her omstrukturering. Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvad argumentationen er for, at man skal vente 1 år, før man laver den modregning? Indkomsterne er vel for pokker de samme.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Nu står Folketinget så over for at skulle vedtage en forhøjelse af vederlaget bl.a. for folketingsmedlemmer, og det går jo sikkert glat og fint igennem her i debatten i dag, men jeg vil gerne spørge, hvordan hr. Ole Løvig Simonsen forholder sig til, at man for ikke ret lang tid siden – det er selvfølgelig lidt tid siden – greb ind over for en konflikt på arbejdsmarkedet, fordi man syntes, nogle få kroner var for meget, og på den anden side så står her og gladeligt giver løs. Hvordan vil hr. Ole Løvig Simonsen forklare det over for befolkningen? Det vil jeg gerne høre her fra talerstolen.